

ה"ת 52487/01/23 - ראפאת קבהה נגד מדינת ישראל - יחידת תביעות חדרה

בית משפט השלום בחדרה

ה"ת 52487-01-23 קבהה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופטת רקפת סגל מוהר
מבקש	ראפאת קבהה
נגד	
משיבה	מדינת ישראל - יחידת תביעות חדרה

החלטה

לפני בקשה להורות על החזרת תפוס.

1. ביום 3.1.23 תפסה המשיבה את רכבו של המבקש מסוג טויוטה לנד קרוזר מ.ר. 443-14-401 **(להלן: "הרכב")** בעקבות חשד כי הסיע בו שוהים לא חוקיים, תושבי השטחים.
2. יומיים לאחר מכן, ב- 5.1.23 הוגש כנגד המבקש כתב אישום המייחס לו עבירה של הסעת שלושה תושבים זרים או יותר, לפי סעיף 12א(ג)(1)א(ב) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 ועבירה של הסעת נוסעים במספר העולה על המצוין ברשיון הרכב, לפי תקנה 84(ב) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.

בכתב האישום נטען כי בתאריך 3.1.23 בשעה 02:00 לערך, הגיע המבקש אל מתחם הקניות "עין שמר" הסמוך לצומת כרכור **(להלן: "מתחם הקניות")** והעלה אל רכבו 10 נוסעים,

9 מהם תושבי הרשות הפלסטינית אשר שהו בישראל ללא היתר כדן, ולמרות שבהתאם לרשיון רכבו ניתן להסיע בו 6 נוסעים בלבד, פרט לנהג. עוד צוין בכתב האישום כי 9 השוהים הבלתי חוקיים החזיקו באותה עת בהיתרי שהייה למרחב התפר בלבד, עבדו במסעדה שבמתחם הקניות והמבקש אסף אותם אל רכבו והתכוון להסיעם לברטעה על מנת שיוכלו לעבור ברגל אל תחומי הרשות הפלסטינית. לאחר שהחל בנסיעה והגיע אל צומת הפניה שמאלה לכביש מס' 65, נעצר הרכב ע"י המשטרה.

3. ביחד עם כתב האישום הגישה המשיבה בקשה לשחרור המבקש בערובה בתנאים מגבילים והוא שוחרר בין השאר בכפוף לפסילתו מלנהוג ברכב.
4. בבקשה שלפני, עותר המבקש להחזרת הרכב לידי וטוען כי מדובר ברכב המשמש את בני משפחתו וכי המשך תפיסתו הפיזית ע"י המשיבה, אינו נדרש מבחינה ראייתית או אחרת.
5. מנגד, טוענת המשיבה כי מדובר ברכב ששימש לביצוע העבירות המיוחסות למבקש בכתב האישום, כי בכוונתה לבקש את חילוטו בבוא העת, וכי בבעלות המבקש רכב נוסף מסוג ב.מ.וו.מ.ר. 333-15-601 (**להלן: "הב.מ.וו."**) - עובדה השומטת את הקרקע מתחת לטענתו לפיה הרכב התפוס חיוני לצרכיו ולצרכי בני משפחתו האחרים. משכך ומאחר שהמבקש ממילא נפסל מלנהוג ג' ד לתום ההליכים נגדו, מתנגדת המשיבה להחזרת הרכב לידי.
6. בדיון שהתקיים בפני ביום 2.2.23, הוסיף ב"כ המבקש וטען כי את כוונת המשיבה לחלט את הרכב בבוא העת ניתן להבטיח בדרכים אחרות וכי רכב הב.מ.וו. אמנם רשום על שמו, אך בפועל שייך לאחיו. במצב דברים זה ולאור מצבו הכלכלי של המבקש ותנאי השחרור המגבילים בהם הוא נתון, בקש בא כוחו כי אורה על שחרור הרכב כנגד הפקדה כספית בסכום נמוך ואיסור דיספוזיציה שירשם במשרד הרישוי.
- בהשיבו לטענות אלה, העלה ב"כ המשיבה את השאלה הכיצד זה אחיו של המבקש, זה שלטענתו רכב הב.מ.וו. שייך לו, נמנע מלהתייצב לדיון ו/או לפחות להגיש תצהיר לתמיכת דבריו.
7. בבחינת תיק החקירה מצאתי כי קיימות בו ראיות ברורות לכך שהרכב נושא הבקשה שימש להסעת 10 נוסעים מלבד המבקש שנהג בו, 9 מהם שוהים בלתי חוקיים שאמנם מחזיקים בהיתרי כניסה למרחב התפר אך לא לעבודה ו/או לכניסה לתחומי מדינת ישראל עצמה, וכי כמות הנוסעים המותרת ברכב זה היא 6 בלבד. הנוסעים סיפרו בחקירותיהם כי הסעתם ע"י המבקש אמורה היתה להתבצע תמורת תשלום שלא הספיקו לשלם לו (50 ₪ כל אחד) בשל המעצר, וכי חלק מהם כבר הוסעו על ידו בעבר ושילמו לו תמורת ההסעות. בחקירתו מיום 3.1.23, טען המבקש כי רכש את הרכב כשנה קודם לכן אז החליפו ברכב מסוג סקודה שהיה לו, והוסיף סכום של 20,000 ₪ (טענה שאינה מתיישבת עם טענת בא כוחו בדבר רכישת הרכב בכספי אשתו - ר' סעיף 4 לבקשה בכתב - ר.ס.מ.). לשאלה מי משתמש ברכב מלבדו, השיב: **"האישה שלי וזהו"**, וכשנשאל אודות נסיבות הסעת השב"חים, טען כי בעת שחזר מביקור אצל אמו המאושפזת בבית החולים "הלל יפה", **"העמיס את החבר'ה האלה בצומת כרכור... הוא ריחם עליהם בגלל הקור..."** והם **"עבדו עליו שיש להם אישורים..."**. את העובדה שהסיע נוסעים במספר העולה על המותר הסביר בכך ש**"לא שם לב בלילה"** ולמשמע גרסאות השב"חים עצמם לפיה הוא נוהג להסיע תושבי שטחים בסיום עבודתם במתחם ממנו אסף אותם גם הפעם, הכחיש את הדברים לרבות את האפשרות שגבה או שהוא נוהג לגבות כסף עבור הסעות שב"חים ובכלל.

8. אכן, בפסיקה נקבע כי כאשר תפיסת נכסים נעשית על מנת להבטיח אפשרות לחלט את החפץ, יש טעם

בקביעת תנאי כספי המקיים מתאם עם ערכו הכלכלי של הנכס. כך למשל, בבש"פ 6529/10 דודו מגידש נ' מדינת ישראל:

"בבוחנו את האפשרות להוציא צו זמני, שומה על בית המשפט לבחור באמצעי שלצד הגשמתו את התכלית שלשמו ננקט, פגיעתו הקניינית בבעל הרכוש מינימאלית והוא מאזן ככל שניתן בין האינטרס הציבורי שבהבטחת החילוט לאינטרס הפרט בקניינו".

דא עקא, שבמקרה שלפני מדובר במי שהוא בעליו של הרכב הנדון, גרסאותיו בכל הנוגע לאופן רכישת הרכב נגועות בסתירות, על אף שמדובר ברכב שמותר להסיע בו 6 אנשים נתפס המבקש בעת שהסיע בו 10 נוסעים של- 9 מהם לא היו היתרי כניסה לישראל, גרסתו לפיה הסעתם היתה מקרית ולא בעד תשלום נסתרה בעדויות רובם שספרו כי לא היתה זו הפעם הראשונה בה נסעו עמו שילמו לו בעבר והתכוונו לעשות כן גם הפעם. במצב דברים זה ומשטענת המבקש לפיה הרכב הנוסף הרשום על שמו (רכב הב.מ.וו) אינו שלו אלא של אחיו לא הוכחה, והוא עצמו נפסל מלנ ג ד תום ההליכים נגדו בתיק זה, מסקנתי היא כי דין בקשתו להידחות.

סוף דבר, הבקשה נדחית.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

תיק החקירה יימצא בלשכתי החל מיום 5.2.23 והמשיבה תוכל לקבלו בחזרה באמצעות העוזרת המשפטית ו/או הקלדנית.

ניתנה היום, י"ג שבט תשפ"ג, 04 פברואר 2023, בהעדר הצדדים.